

[Niels Frederiksen.]

den eftertragede Brugsform, der køber i det frie Marked, og hvor han faar den ubetingede og uindskrænkede Ejendomsret til den Jord, han køber."

Ud fra alt dette er det, jeg slutter, at der er ingen Grund til at blive saa forbløffet, ej heller saa angst for de voldsomme Ord og Angreb, der fra Oppositionens Side rettes mod den Brugsform, den kan kun have en bestemt Hensigt, nemlig den at skræmme Befolkningen i Danmark til en politisk Indstilling overfor en moderne Brugsform, der i sig indeholder alle de Rettigheder og den Sikkerhed, som den Landbruger i Danmark ønsker, der kun ønsker at komme ind i en Livsstilling, der giver ham Virksomhed som Landmand i Danmark og sikrer ham Lønnen for det Arbejde, han udretter, og de Værdier, han selv frembringer, men som ikke hjemler ham Retten til den Værdistigning, som andre Mennesker bibringer hans Ejendom. Hvis man har den Opfattelse og den Forstaaelse af, hvad der er Landbrugers velforstaaede Interesse og berettigede Krav, gaar man trygt ind i denne Brugsform og lader ganske stille ude af Betragtning de skræmmende Trusler og de skræmmende Advarsler, som af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og det ærede Medlem Hr. Pinstrup fremføres overfor Danmarks Ungdom.

Jeg har med Villie anført, at Angrebet paa de her fremsatte Jordlove først og fremmest er et Angreb, som gaar ud paa at betegne denne Brugsform som en Fæsteform, som offentligt Fæste, Statsfæste og som en Kæbsegang i dansk Landbolovgivning, der betinger Armod, Fattigdom, Afhængighed, Stagnation i hele den Fremdrift, som var en Følge af Ejendomsbrugsforholdets Indførelse og Gennembrud i Danmark. Jeg skal ikke optage en Forhandling eller rejse en Strid om Ordet Fæste, jeg ønsker ikke at føre en Kamp eller en Strid om Ord, men jeg ønsker at fremdrage de Realiteter, som Brugsformen og Brugsforholdet indeholder for mig, saa maa de kalde det Fæste eller Leje eller superficiært Fæste, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup i sin Uforstand gik saa vidt at kalde det. Men jeg hævder ganske bestemt, at Forholdet ligger saadan, at det, det gælder om, er, at Brugsformen, den Rettighed, man ved sit Skøde opnaar, er af en saadan Art, at den giver Betyggelse for det, der er det fundamentale i Landets Landbolovgivning. Og det fundamentale i Landets Landbolovgivning er dette, at selve Besidderforholdet og -formen animerer

Jordbrugeren til at sætte hele sin Villiestyrke og Dygtighed ind i Bedriften med Sikkerhed og Vished for, at han og hans faar Nytten, Indtægten og Fordelen af det, han udretter. Og disse Rettigheder er jo sikret enhver Borger i Landet, der erhverver sig en Ejendom efter 4. Oktober-Lovens Betingelser.

Jeg ønsker dernæst at imødegaa nogle af de Overdrivelser, der især blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, og der er da to Ting, som jeg synes er karakteristiske for det ærede Medlems Ordførelse. Den ene er dette, at det ærede Medlem i de Citater, han anvendte af mine tidligere Udtalelser, fuldkommen glemte eller ikke har lagt Mærke til, at disse Udtalelser var brugt overfor en helt anden Lov end det Lovforslag, vi forhandler om ved denne Lejlighed. Det andet, der var karakteristisk ved det ærede Medlems Ordførelse, var, at man forbavset spurgte sig selv: Fremsættes de Udtalelser af et Medlem af dette høje Ting, der har haft den ærifulde Post at være Danmarks Landbrugsminister i 6½ Aar og været Chef for den Administration, der administrerede denne Brugsform efter den Lov, som paa de Omraader, der blev kritiseret, Ord til andet svarer til det Lovforslag, som her er fremsat?

Jeg skal begynde med det første Rædselsbillede, der blev oprullet af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal. Det ærede Medlem gik jo saa vidt, at han mente, at den døende Mands Bekymringer maatte kredse om den Naadigherre, der skulde bestemme hans Enkes Skæbne, naar han nu gik bort herfra ind til et andet Liv. Ja, naar man skal bruge den Slags Argumentationer, saa er det et Udtryk for Fattigdom paa Realiteter. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem: Opdagede han da ikke i de 6½ Aar, han var Landbrugsminister, at det var nødvendigt at varetage Lovens Bestemmelser i saa Henseende og og foretage den Undersøgelse af Enkens Forhold og Kvalifikationer til at fortsætte Bruget, som man efter de faldne Udtalelser skulde mene var udtrykt i Loven? Aldeles ikke, der er ikke fra Landbrugsministeriet kommet et eneste Cirkulære derom, der er ikke foretaget en eneste Foranstaltning eller Handling, som bryder den Opfattelse, at det er en Selvfølge, at en Statshusmands Enke efter Loven af 4. Oktober 1919 sidder ubestridt med Ejendommen indtil videre; hun kan blive i sit Hjem, drive Bruget videre ved sin Families og anden Hjælp, hun kan afhænde det, naar det passer hende, akkurat ligesom alle andre. Jeg begriber